

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **TECHNOEX spol. s r.o.**, IČ 44741359, se sídlem v Ostravě, Milíčova 1343/116, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu České republiky**, se sídlem v Praze 1, Na Františku 32, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 8.7. 2010, č.j. 21723/10/04210.R/012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky (dále též „žalovaného správního úřadu“), jímž žalovaný rozhodl o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva (dále též „nalézacího správního úřadu“), kterým byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle ustanovení § 22 odst.1 písm.c) bodu 1 zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní, střelivu a pyrotechnických předmětů, a kterým mu byla uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné.

V prvním žalobním bodě žalobce uvedl, že podstatou skutkové podstaty správního deliktu, pro který byl žalobce postižen, je jeho jednání, spočívající v tom, že měl na tuzemský trh uvést ve výrokové části uvedené zbraně a střelivo, které nebyly v rozporu s ustanovením § 16 odst.3 zákona č. 156/2000 Sb. opatřeny zkušební značkou. Žalobce namítl, že ani v nalézacím, ani v řízení o

pokračování

odvolání neproběhlo ústní jednání, veškeré důkazy byly provedeny mimo ústní jednání a žalobci bylo v rámci daného řízení upřeno právo na spravedlivý proces, kdy jak žalovaný, tak i nalézací správní úřad neumožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Pokud by tak kdykoliv v průběhu nalézacího či odvolacího řízení správní úřady učinily, žalobce by nepochybně námitky, představující žalobní důvody, namítl již v řízení nalézacím či odvolacím. Žalovaný nemá vůbec najisto prokázáno, jakým právním režimem se smluvní vztah, upravující převod předmětných zbraní, řídil.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že zboží (zbraně a střelivo), uvedené v napadeném rozhodnutí, nebylo určeno pro konečné uživatele na českém trhu, když na český trh bylo uvedeno toliko formálně předáním kupujícímu, který byl povinen tyto zbraně a střelivo bezodkladně vyvézt z území České republiky. Kupující nebyl oprávněn předmětné zbraně a střelivo na území České republiky prodávat a pokud by hodlal se zbraněmi dále obchodovat, dopustil by se kupující trestného činu podle ustanovení § 124d trestního zákona. Navíc tím, že Policie České republiky v postavení správního úřadu vydala k vývozu předmětných zbraní zbrojní průvodní listy, deklarovala mimo vši pochybnost zájem kupujícího předmětné zbraně a střelivo vyvézt mimo území České republiky, což osvědčila i asistencí při předmětném vývozu. Neobstojí proto teoretické námitky, že předmětné zbraně a střelivo mohly být na území České republiky fakticky uvedeny na vnitřním trhu či dalším osobám, ačkoliv tomu tak ve vztahu ke kupujícímu formálně bylo. Nalézací správní úřad se v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nevypořádal s danou námitkou absence materiálního znaku daného správního deliktu, kdy veřejný zájem, sledovaný zákonem, nebyl jednáním žalobce dotčen, neboť jak zbraně, tak předmětné střelivo byly kupujícím ihned vyvezeny v rámci Evropské unie a následně spotřebovány v souladu s tamními předpisy i předpisy tuzemskými.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný obecně a bez dalšího odmítl námitku žalobce, že k prodeji předmětných zbraní a střeliva došlo na základě platných zbrojních průvodních listů, kdy konstatoval, že tato okolnost je irelevantní a s případem nesouvisí. Žalobce se naopak domnívá, že i kdyby by se mělo jednat o porušení zákona, je žalobce uveden v právní omyl, neboť po celou dobu mu nikdo nevytkl žádnou chybu v postupu (i přes výše uvedené kontroly ze strany policie) a proto je zřejmé, že žalobce daný prodej realizoval na základě platných zbrojních průvodních listů a žil v domnění, že jeho jednání odpovídá zákonným předpisům. Žalobce proto nelze postihovat za něco, v čem jiný správní úřad – Policie České republiky – nespátroval protiprávní jednání a svým rozhodnutím předmětné jednání nejen schválil, ale i umožnil.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že správní řízení lze v dané věci zahájit nejpozději do jednoho roku od okamžiku, kdy se o tomto protiprávním jednání správní úřad dozvěděl. V průběhu trestního řízení ve věci, vedené před Krajským státním zastupitelstvím v Ostravě pod sp.zn. 4Kzv 49/2006, vyšly najevo skutečnosti, odůvodňující pochybnosti o tom, kdy se nalézací správní úřad dozvěděl o pochybnostech orgánů činných v trestním řízení o zákonnosti prodeje střelných zbraní a střeliva bez zkušebních značek na zbrojní průvodní listy s následným vývozem mimo území České republiky. Žalobce má indicie o tom, že tyto poznatky ve vztahu k žalobci předložil nalézacímu správnímu úřadu policejní orgán pplk.Zdeněk Baláš již v roce 2006, přičemž tuto námitku žalobce nemohl v průběhu správního řízení vznést, neboť mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce má najisto za prokázané, že nalézací správní úřad o skutečnostech, zakládajících podezření ze spáchání správního deliktu, věděl minimálně od roku 2006, k čemuž navrhuje provedení řady důkazních prostředků, jako jsou důkaz trestním spisem Krajského soudu v Ostravě, sp.zn. 48T 3/2008, důkaz výsledkem svědků Ing.Zdeňka Štěpánka, bývalého kapitána Pavla Kejzlara a pplk.Ing.Antonína Kremla. Těmito a dalšími v žalobě označenými důkazy může žalobce prokázat, že nalézací správní úřad o skutečnostech odůvodňujících zahájení správního řízení o správním deliktu věděl minimálně od roku 2006 a že kontrola provedená v roce 2008 pouze formalizovala a procesně doložila

pokračování

skutečnosti, které nalézací správní úřad najisto věděl ze zbrojních průvodních listů, předložených Policií ČR. Nebude-li v dané věci najisto vyloučeno, že nalézacímu správnímu úřadu dané skutečnosti nesignalizovala ani Policie ČR, ani Policejní prezídium, dané pochybnosti o uplynutí subjektivní lhůty k zahájení správního řízení musí svědčit jednoznačně ve prospěch žalobce v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.

V páté žalobní námitce žalobce namítl, že k prodeji střeliva uvedeného v napadeném rozhodnutí nedošlo dne 28.6. 2006, kde byla vystavena výdejka ze skladu, ale den 23.5. 2006, kdy byla mezi žalobcem a kupujícím uzavřena kupní smlouva o koupi předmětného střeliva. Tímto dnem žalobce kupujícímu předmětné střelivo prodal a správní řízení bylo ve vztahu k předmětnému střelivu zahájeno až po uplynutí zákonem stanovené propadné objektivní lhůty a ve vztahu k danému střelivu je popsán skutek promlčen.

V šestém žalobním bodě žalobce namítl, že jak žalovaný, tak nalézací správní úřad rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, čímž porušily základní zásadu řízení, když neprovedly důkazy, uvedené žalobcem v podané žalobě. Tím, že žalovaný žalobci neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, znemožnil žalobci navrhnout doplnění dokazování v naznačeném směru, a proto je na správním soudu, aby uložil žalovanému povinnost provést navržené důkazy v řízení před správním úřadem a nebo je soud ve správním soudnictví provedl sám v rozsahu, v jakém by je provedl správní úřad.

V sedmém žalobním bodě žalobce namítl, že objektivní lhůta, v níž trestnost předmětného správního deliktu marně uplynula, jsou tři roky od jeho údajného spáchání. Trestnost jednání, pro které se ve věci správní řízení vede, zanikla podle názoru žalobce dávno před tím, než žalovaný v dané věci rozhodl. Pokud byl žalovaný v době rozhodování zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu č. 1338/2007 nečinný, aniž by tento v dané věci přiznal návrhu odkladný účinek, nelze danou skutečnost klást k tíži žalobce, když řízení před zvláštním senátem NSS obecně nepředstavuje překážku pro průběh správního řízení ve věci samé. To vše navíc za situace, kdy podle názoru soudu může přípravné řízení trestní i řízení správní souběžně probíhat vedle sebe. Podle názoru žalobce zde má své místo analogické použití soudního řádu správního, podle kterého může zvláštní senát k samostatnému návrhu přiznat podanému návrhu odkladný účinek.

V osmém žalobním bodě žalobce namítl, že po stránce formální namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i nepřezkoumatelnost rozhodnutí nalézacího správního úřadu, které ve výrokové části postrádá jasně a srozumitelně formulovaný výrok o vině, obsahující přesný popis skutku, v němž je spatřován správní delikt. Žalobce má za to, že v rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i napadené rozhodnutí, je nutno konkretizovat údaje, obsahující popis skutku uvedením místa času a způsobu spáchání i uvedení jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby daný skutek nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku v daném případě zcela postrádá místo spáchání předmětných skutků i místo, kde byly předmětné zbraně a střelivo uvedeny na trh a v čem spatřované uvedení na trh skutečně spočívalo. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního úřadu pak postrádá rozvedení úvah, kterými se správní úřady řídily jak při rozhodování tak při vypořádání se s námitkami žalobce a proto je napadené rozhodnutí pro svoji kusost a obecnost odůvodnění zcela nepřezkoumatelné. Z odůvodnění správních orgánů musí být zřejmé, proč správní úřad nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč považuje jeho námitky za liché, mylné nebo vyvrácené. V posuzované věci se nalézací správní úřad při odůvodnění napadeného rozhodnutí soustředil na rekapitulaci řízení, tato část představuje větší část rozhodnutí, ale poté se již nevypořádal se všemi námitkami účastníka řízení, přednesenými v jeho průběhu a na konkrétní námitky reagoval odkazy na odůvodnění rozhodnutí o námitkách z řízení předchozího. Většinu námitek účastníka řízení nalézací správní úřad odmítl obecným odkladem na jejich nesprávnost, aniž by se s argumentací účastníka vypořádal. Žalovaný dále porušil zákon tím, že rozhodl o vydání napadeného rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného

pokračování

stavu věci v rozporu se skutečnostmi, které znal, nebo znát měl či mohl, své rozhodnutí odůvodnil pouze obecně a nekonkrétně nepřezkoumatelným způsobem a neuvedl právní odůvodnění ani úvahy, kterými se při vydávání závazného stanoviska řídil. Tím porušil právo žalobce na spravedlivý proces a právo na přístup k informacím, které potřebuje pro výkon svého podnikání. Žalobce, pokud se po formální stránce dopustil jednání, jež je správním deliktem, jednal ve skutkovém omylu, způsobeném jednáním jiného správního úřadu, který po provedené fyzické kontrole uvedeného předmětného zboží na vnitřní trh schválil a zboží nebylo určeno ke konečné spotřebě a použití na českém trhu, což znamená, že dané jednání zcela postrádá společenskou nebezpečnost.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu ze dne 21.12.2010 vyplývá, že žalobce na území České republiky převedl vlastnické právo ke stanoveným střelným zbraním a stanovenému střelivu, které nebyly ověřeny a tím pádem ani opatřeny zkušební značkou ve smyslu zákona a tím bezesbytku a zcela jednoznačně naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 22 odst.1 písm.c) bodu 1 zákona č. 156/2000 Sb. Žalovaný během přezkoumání postupu správního úřadu prvního stupně v průběhu odvolacího řízení neshledal žádné pochybení při získávání důkazních prostředků a podklady pro vydání rozhodnutí představovaly kontrolní protokol, výdejka ze skladu a žalobcem zaslané námítky. Podklady byly získány během prováděné kontroly a byly řádně předloženy žalobcem na základě výzvy správního úřadu prvního stupně. Výzva žalobci k případnému vyjádření k podkladům rozhodnutí byla zaslána spolu s oznámením o zahájení správního řízení dne 29.5.2008 a byla žalobci doručena, tedy žalobce měl možnost vyjádřit se jak k podkladům rozhodnutí, tak ke způsobu jejich získání a provedení. Žalovaný proto radikálně odmítá tvrzení žalobce, že mu ze strany správních úřadů nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce byl řádně poučen o této možnosti a náležitě ji i využil podáním vyjádření ze dne 2.6.2008.

Žalovaný se důsledně ohradil také proti tvrzení žalobce, že v jeho rozhodnutí je jakákoliv zmínka o tom, že závazkový právní vztah, na základě kterého došlo k předání zbraní a střeliva, se řídil obchodním zákoníkem. Žádné takové tvrzení se v rozhodnutích nevyskytuje. Pokud se žalobce snaží tvrdit, že k převodu vlastnického práva k předmětnému střelivu došlo již při podpisu předmětné smlouvy před jeho faktickým předáním kupujícímu na základě smluvního ujednání, odchylujícího se od dispozitivní právní normy v obchodním zákoníku, pak tímto momentem ještě nedošlo k dokonání správního deliktu, kvůli kterému bylo vůči němu vedeno správní řízení a nemohlo ani dojít k zániku odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu.

Tvrzenou absenci materiální stránky správního deliktu v daném případě podle názoru žalovaného vyvrací teologický výklad. Prodávající musí jasně plnit svou povinnost, uvádět na trh pouze označené a ověřené zbraně a střelivo v každém případě. Zákon myslí i na situaci, kdy kupující svoji povinnost podle jiného správního předpisu nesplní (nevyveze zbraně, jak deklaroval při vydávání zbrojních průvodních listů) a je nesmyslné a nepřípustné, aby se v případě nesplnění povinnosti kupujícího podle zvláštního právního předpisu dostaly na trh neověřené a nebezpečné zbraně a střelivo. V daném případě došlo k závažnému ohrožení chráněného veřejného zájmu a je pouze náhoda a štěstí, že se nikomu nic nestalo a nedošlo k poškození. Zohlednit je třeba i skutečnost, že žalobce porušil povinnost podle ustanovení § 16 odst.3 zákona opakovaně a ze svého protiprávního jednání získal nemalý finanční prospěch, přihlídnout je nutné také ke značnému množství neoznačených předmětných výrobků a k jejich vysoce nebezpečné povaze. Materiální stránka správního deliktu, tj. jeho společenská nebezpečnost, byla podle mínění odvolacího správního úřadu řádně naplněna.

Přestože žalobce zbrojní průvodní list získal u příslušného útvaru Policie České republiky, nemění to nic na povinnosti žalobce před uvedením na trh předložit stanovené střelné zbraně a stanovené střelivo k ověřování a označit je zkušební značkou. Bez toho nemůže kontrolovaná osoba

pokračování

převádět na území České republiky vlastnické právo ke stanoveným střelným zbraním a střelivu ani na osobu, která má platný zbrojní průvodní list.

Pokud žalobce uvedl, že správní delikt spáchal v důsledku jednání příslušného správního úřadu, který po provedené fyzické kontrole uvedení předmětného zboží na vnitřní trh schválil, pak žalovaný má za to, že Policie České republiky není v žádném případě orgánem příslušným ke schvalování uvádění neoznačených střelných zbraní a střeliva na vnitřní trh a není ani orgánem příslušným k ověřování zbraní a střeliva, podávání stanovisek k ověřování a označování zbraní ani k jiným úkonům podle zákona č. 156/2000 Sb.

Odvolací správní úřad zastává názor, že ani neznalost, ani právní omyl nezbavují žalobce odpovědnosti ze spáchání správního deliktu, neboť neznalost zákona neomlouvá a žalobce měl a mohl vědět, že má stanovené střelné zbraně a stanovené střelivo předložit před uvedením na trh k ověřování a nechat je označit zkušební značkou. Žalobce sice používá analogii trestního práva, ale ani v něm právní omyl nezbavuje pachatele odpovědnosti za spáchání trestného činu z nevědomé nedbalosti.

Žalobce přehlíží skutečnost, že zatímco u trestní odpovědnosti fyzické osoby je jedním z jejích základních znaků zavinění, u odpovědnosti právnické osoby za spáchání správního deliktu se jedná o odpovědnost objektivní a zavinění se nezkoumá.

Správní řízení bylo zahájeno v zákonem stanovené subjektivní lhůtě, když správní úřad se najisto dozvěděl o porušení povinnosti po provedené kontrole dne 14.4. 2008, respektive doručením výdejky ze skladu dne 28.4.2008 u předmětného střeliva a dne 28.5.2008 u předmětných střelných zbraní. Žalobce uvedenou námitku neuplatnil během správního řízení ani v odvolání, přestože k tomu měl možnost.

Žalovaný je přesvědčen o tom, že ke spáchání správního deliktu došlo v okamžiku předání střeliva kupujícímu, jelikož až tímto okamžikem byl završen prodej těchto výrobků a byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty předmětného deliktu. Objektivní lhůta k zahájení správního řízení o předmětném deliktu byla zachována a stejný závěr plyne i ze spisu orgánů činných v trestním řízení.

Podle názoru žalovaného ve výroku napadeného rozhodnutí je konkretizován způsob spáchání správního deliktu v souladu s poučením soudu, uvedeným v odůvodnění rozsudku ze dne 13.5.2010, sp.zn. 11Ca 279/2009. Podle názoru žalovaného není možné, aby došlo k záměně skutku s jiným, když ve výroku jsou specifikovány stanovené střelné zbraně a stanovené střelivo nezaměnitelným způsobem s uvedením výrobních čísel zbraní a přesného označení střeliva jak po stránce kvalitativní, tak kvantitativní. Dále je vymezeno, že se žalobce dopustil správního deliktu tím, že tyto stanovené střelné zbraně a střelivo uvedl na trh v České republice, tedy místo uvedení na trh je v rozhodnutí popsáno, stejně jako přesný způsob uvedení na trh, tj. převod vlastnického práva a následné faktické předání stanovených střelných zbraní a střeliva společnosti DEAS ARMS s.r.o. Skutek je řádně vymezen i časově, když k faktickému předání zbraní a střeliva a dokonání správního deliktu došlo dne 12.7.2006, respektive dne 28.6.2006.

Pokud jde o námitku zániku odpovědnosti, i tuto žalovaný zcela odmítá. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt neplyne až do právní moci rozsudku soudu, respektive začíná plynout opětovně až dnem nabytí právní moci rozsudku, tedy v daném případě až ode dne 8.6.2010. Je tomu tak proto, že teprve výrok pravomocného rozhodnutí soudu je závazný pro účastníky řízení, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci. Během řízení před Městským soudem v Praze neběžela lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt celkem 252 dnů. Argumentace žalobce proti stavění lhůty během rozhodování kompetenčního sporu u zvláštního senátu pro

pokračování

rozhodování kompetenčních sporů není přiléhavá. Legislativní pojem „přiměřeného použití“ neznamena, že správnímu úřadu je dána možnost uvážení, které z ustanovení si pro aplikaci na daný skutkový stav vybere, ale znamená v daném případě příkaz aplikovat ustanovení § 32 soudního řádu správního způsobem odpovídajícím povaze věci a s ohledem na specifické rysy rozhodování zvláštního senátu. V daném případě získal žalovaný pochybnost o své příslušnosti a z tohoto důvodu postupoval tak, že přerušil řízení po dobu rozhodování o předběžné otázce.

Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce u tvrzení o nedostatečnosti odůvodnění neuvedl žádné konkrétní výhrady, skutečnosti či připomínky, používá v podané žalobě pouze obecné, neurčité a teoretické formulace a cituje právní věty z rozhodnutí správních soudů bez spojitosti a přiřazení ke konkrétním pochybením a problémům v napadeném rozhodnutí. V žádném případě žalovaný správní úřad neporušil právo žalobce na spravedlivý proces a tvrzení o porušení žalobcova práva na informace, které považuje pro výkon svého podnikání, považuje žalovaný za nesmyslné a směšné. Doložená žaloba je formulována obecně a neurčitě, z větší části používá nepodložené, nepřesné a zavádějící formulace a neoznačuje žádné důkazy na podporu svých vlastních tvrzení.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 24.1.2013 zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení podané žaloby a zdůraznil, že rozhodující je zodpovězení dvou otázek.

První otázkou je, zda došlo k uvedení zbraní na tuzemský trh způsobem, kdy měly být ověřeny zkušební značkou anebo zda šlo o obchod, kdy tuto povinnost žalobce neměl. Žalobce odkazuje na ustanovení § 2 odst.4 správního řádu s tím, že v době, kdy se obchod uskutečnil, nebylo obvyklé, aby v případě vývozu na zbrojní průvodní list byly tyto zbraně zkušební značkou označovány, neboť v případě, kdy měly být zbraně v zahraničí zlikvidovány, by to bylo nadbytečné a v případě, že by šlo o vývoz zbraní, pak by byly označeny zkušební značkou toho státu, kam byly vyvezeny. V daném případě došlo k vývozu zbraní z důvodu jejich znehodnocení v zahraničí, pak postačily zbrojní průvodní listy. V dnešní době by musel vývozce mít licenci nebo bezpečnostní licenci. V době, kdy došlo k obchodu, měl žalobce postavení obchodníka mezinárodního obchodu s vojenským materiálem. Postup, který byl v této věci zvolen, byl zvolen na základě doporučení policie, žalobce neměl problém, aby postupoval jiným způsobem. Je nutno posoudit, jaký charakter měl tento předmětný převod a zda lze tvrzené porušení povinností klást žalobci za vinu v situaci, kdy postupoval na základě stanoviska státního orgánu a pod aprobační správního úřadu. Při předávání zbraní byl přítomen pracovník policie, za asistence policie byly zbraně vyvezeny. Bylo-li by jednání žalobce protiprávní, pak by policie nemohla přistoupit na realizaci tohoto obchodu. V této souvislosti byla podána dvě trestní oznámení na příslušníky policie, přičemž bylo uzavřeno, že policie nepochybila a neporušila své povinnosti, protože obchodu nebránila žádná překážka. Pokud by takováto překážka existovala, obchod by nevznikl. Žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního soudu o přepjatém formalismu s tím, že je nutno vycházet z toho, že obchod byl dokončen a aprobován jako obchod právně bezvadný. Také trestní soud dospěl k závěru, že nelze trestně postihovat fyzické osoby, když jejich jednání bylo aprobováno správními orgány či policií. Policie fyzicky zbraně převzala, zkontrolovala, bezvadnost ověřila respektive aprobovala vydáním průvodních listů, které umožňují prodej a následný vývoz zboží. Zbraně poté policie předala orgánům celní správy, které zbraně vyclily. Pokud by byla nutná zkušební značka, nebyla by policie oprávněna vydat průvodní listy. Žalobce proto ponechává na úvaze soudu, aby rozhodl, zda šlo v daném případě o tuzemský obchod s převodem na území České republiky anebo zda šlo o obchod, který byl dokončen mimo území České republiky.

Další zásadní otázkou je podle názoru žalobce otázka porušení procesních předpisů, když je nutno zdůraznit, že v řízení nebyla provedena žádná listina postupem předpokládaným v ustanovení § 53 odst.6 správního řádu ve spojení s ustanovením § 51 odst.2 správního řádu. Jestliže se napadené rozhodnutí opírá o listinné důkazy, pak tyto byly provedeny v rozporu se zákonem. Tuto

pokračování

vadu nemůže zhojit ani odvolání se na ustanovení § 37 odst.3 správního řádu s tím, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. To by znamenalo popření ustanovení § 53 odst.6 a § 51 odst.2 správního řádu. S přihlédnutím k ustanovení § 2 odst.4 správního řádu je nutno konstatovat, že jiné správní úřady (včetně ministerstva vnitra) v případě, že projednávají určité důkazní prostředky mimo ústní jednání, vždy podle ustanovení § 51 odst.2 a § 53 odst.6 správního řádu postupují. V důsledku této vady postupoval správní orgán na základě neúplně zjištěného stavu věci, když listinné důkazy nebyly v řízení řádně provedeny. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázal na písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí, na obsah vyjádření k podané žalobě a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 14.4.2008 provedl Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva v souladu s ustanovením § 20 zákona č. 156/2000 Sb. kontrolu v provozovně žalobce na adrese Ostrava, Nádražní 22. O provedené kontrole byl přímo na provozovně sepsán kontrolní protokol č.j.: OST 440804141. S obsahem protokolu byl prokazatelně seznámen jednatel žalobce Ing.Petr Bernartík téhož dne 14.4.2008, kdy mu byl předán i stejnopis kontrolního protokolu. V průběhu provádění kontroly by žalobce vyzván k předložení veškerých dokladů o uskutečněné distribuci a prodeji stanoveného střeliva za roky 2006 a 2007. Na tuto žádost odpověděl žalobce dopisem ze dne 24.4. 2008, jehož přílohou byla výdejka ze dne 28.6.2006, prokazující předání zde uvedeného stanoveného střeliva.

Žalobce byl seznámen s výsledky kontroly dopisem úřadu ze dne 9.5.2008, který byl žalobci doručen dne 12.5. 2008, kde byl žalobce zároveň poučen o možnosti podat námitky vůči kontrolnímu protokolu. Na základě výše uvedeného podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 22.5.2008 námitky vůči dopisu, v nichž argumentoval shodně jako v podané žalobě.

Rozhodnutím ze dne 26.6.2008 úřad uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 22 odst.1 písm.c) zákona a za porušení povinnosti podle ustanovení § 16 odst.3 tohoto zákona, jehož se měl dopustit tím, že jako distributor ve smyslu zákona uvedl na trh stanovené střelné zbraně a stanovené střelivo, které nebyly před uvedením na trh předloženy k ověřování a byly uvedeny na trh, aniž by byly ověřeny a označeny zkušební značkou ve smyslu zákona.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém rozhodl žalovaný odvolací správní úřad poté, co přerušil řízení do rozhodnutí zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, přičemž usnesení zvláštního senátu tohoto soudu nabylo právní moci dne 2.6.2009. Následně bylo ve správním řízení pokračováno a odvolací správní úřad dne 29.7.2009 rozhodnutím zamítl odvolání odvolatele a potvrdil prvostupňové rozhodnutí úřadu.

Proti uvedenému rozhodnutí odvolacího správního úřadu podal žalobce žalobu ve správním soudnictví k Městskému soudu v Praze, o které tento soud rozhodl dne 13.5.2010 rozsudkem č.j. 11Ca 279/2009 - 85, kterým zrušil rozhodnutí odvolacího správního úřadu a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nezákonnost rozhodnutí, spočívající ve vadách výroku rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt.

pokračování

Po vrácení věci žalovanému správnímu úřadu soudem přezkoumal odvolací správní úřad napadené rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, podkladem pro rozhodování odvolacího správního úřadu byl zejména kontrolní protokol ze dne 14.4.2008, dále výdejky ze skladu ze dne 28.6.2006 a ze dne 12.7.2006, písemnost nazvaná Seznámení s kontrolním zjištěním ze dne 9.5.2008 a žalobcem zaslané písemné námitky ze dne 22.5.2008, včetně jeho vyjádření ze dne 2.6.2008.

Po provedeném řízení rozhodl o podaném odvolání žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8.7.2010, jímž rozhodnutí správního úřadu prvního stupně změnil tak, že uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 22 odst.1 písm.c) bodu 1 zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s ustanovením § 16 odst.3 zákona jako distributor ve smyslu zákona nepředložil před uvedením na trh stanovené střelné zbraně k ověřování a následně převedl vlastnické právo k těmto neověřeným a zkušební značkou neoznačeným stanoveným střelným zbraním na společnost DEAS ARMS s.r.o., přičemž k předání střelných zbraní došlo dne 12.7.2006. Dále žalobce jako distributor ve smyslu zákona nepředložil před uvedením na trh stanovené střelivo ráže 7,62 x 39 Hc a další k ověřování a následně převedl vlastnické právo k tomuto neověřenému a zkušební značkou neoznačenému stanovenému střelivu na společnost DEAS ARMS s.r.o., přičemž k předání tohoto střeliva došlo dne 28.6.2006, tedy toto stanovené střelivo uvedl na trh v České republice bez ověření a označení zkušební značkou.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým byla žalobci pravomocně uložena pokuta za správní delikt, spočívající v tom, že žalobce měl na tuzemský trh uvést zbraně a střelivo, které nebyly v rozporu s ustanovením § 16 odst.3 zákona č. 156/2000 Sb. opatřeny zkušební značkou. Za uvedené jednání byla žalobci napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 50.000,-Kč.

Podle ustanovení § 16 odst.3 zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní, střeliva a pyrotechnických předmětů, ve znění pozdějších předpisů, smí distributor uvádět na trh jen střelné zbraně, střelivo a pyrotechnické předměty označené zkušební značkou. Podle ustanovení § 21 odst.2 uvedeného zákona zkušební značkou označí výrobek Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva, jestliže při ověřování zjistí, že stanovené střelné zbraně, stanovené střelivo nebo pyrotechnické předměty splňují stanovené technické požadavky. Tento úřad dále podle ustanovení § 17 odst.4 uvedeného zákona ukládá pokuty za porušení povinností uložených tímto zákonem. Podle ustanovení § 22 odst.1 písm.c) zákona tento úřad uloží pokutu právnické nebo fyzické osobě, která je podnikatelem v oboru stanovených střelných zbraní, stanoveného střeliva nebo pyrotechnických předmětů, až do výše 1.000.000,- Kč, jestliže byly uvedeny na trh ověřené stanovené střelné zbraně nebo stanovené střelivo nebo pyrotechnické předměty bez zkušební značky. Podle ustanovení odstavce 3 téhož právního ustanovení řízení o uložení pokuty lze zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se úřad o porušení povinnosti podle odstavce 1 dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy k porušení došlo. Pokutu nelze uložit, uplynuly-li od porušení povinnosti tři roky.

Podle ustanovení § 2 písm.b) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uvedením výrobku na trh se rozumí okamžik, kdy je výrobek na trhu Evropského společenství poprvé úplatně nebo bezúplatně předán nebo nabídnut k předání za účelem distribuce nebo používání nebo kdy jsou k němu poprvé převedena vlastnická práva, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.

pokračování

Podle ustanovení § 443 odst.1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, kupující nabývá vlastnického práva ke zboží, jakmile je mu dodané zboží předáno.

Správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních právech. Proto žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým porušením zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, z nichž žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (ustanovení § 65 s.ř.s.).

V první řadě však považuje Městský soud v Praze za nezbytné uvést, že podle ustanovení § 71 odst.1 s.ř.s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby podané ve věci tzv. správního soudnictví uvedení žalobních bodů tzn. uvedení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle druhého odstavce uvedeného ustanovení rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (tzn. ve lhůtě dvou měsíců od doby, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou). Z uvedených ustanovení vyplývá, že soud může napadené rozhodnutí v tomto případě přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, neboť následně žaloba ve lhůtě pro její podání k soudu doplňována nebyla a k doplněním a upřesnění žaloby po uplynutí uvedené lhůty (včetně uvádění nových skutečností při ústním jednání u soudu) již soud přihlídnout nemohl.

V první žalobní námitce žalobce namítl, že ani v nalézacím, ani v řízení o odvolání neproběhlo ústní jednání, veškeré důkazy byly provedeny mimo ústní jednání a žalobci bylo v rámci daného řízení upřeno právo na spravedlivý proces, kdy jak žalovaný, tak i nalézací správní úřad neumožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Uvedená námitka je částečně důvodná. Pokud žalobce namítá porušení procesních předpisů, upravujících řízení před správním úřadem, je nutno konstatovat, že skutečně ve správním spise není založen žádný záznam ani protokol o tom, že bylo provedení dokazování ve smyslu ustanovení § 51 odstavec 1 ve spojení s ustanovením § 53 odstavec 6 správního řádu listinami, které se nachází ve spise a které tedy sloužily jako podklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Ze spisového materiálu je zřejmé, že takovou listinou byl kontrolní protokol ze dne 14.4.2008 a dále doklady o provedeném obchodě žalobce se společností DEAS ARMS s.r.o. Soud zvažoval, zda toto nepochybné procesní pochybení má vliv na zákonnost či nezákonnost rozhodnutí z pohledu toho, zda byl žalobce zkrácen ve svých právech či nikoliv. Ze spisového materiálu je přitom patrné, že veškeré listiny, které jsou ve spise založeny a které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí a ve vztahu k nimž tedy skutečně nebylo provedeno řádné prokazování mimo ústní jednání, byly listinami, které předložil žalobce. Soud proto uzavírá, že za dané situace dovozovat, že žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí v tom smyslu, že mu bylo upřeno právo vyjádřit se k těm dokladům a za situace kdy jde o doklady, které on sám předložil a s jejichž obsahem tedy musel být seznámen, není možné a nejsou tak splněny ani podmínky pro závěr o tom, že toto

pokračování

procesní pochybení mělo na práva žalobce jako účastníka řízení a nemělo vliv ani na zákonnost toho napadeného rozhodnutí.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že zboží (zbraně a střelivo), uvedené v napadeném rozhodnutí, nebylo určeno pro konečné uživatele na českém trhu, když na český trh bylo uvedeno toliko formálně předáním kupujícímu, který byl povinen tyto zbraně a střelivo bezodkladně vyvézt z území České republiky. Kupující nebyl oprávněn předmětné zbraně a střelivo na území České republiky prodávat a pokud by hodlal se zbraněmi dále obchodovat, dopustil by se kupující trestného činu podle ustanovení § 124d trestního zákona. Navíc tím, že Policie České republiky v postavení správního úřadu vydala k vývozu předmětných zbraní zbrojní průvodní listy, deklarovala mimo vši pochybnost zájem kupujícího předmětné zbraně a střelivo vyvézt mimo území České republiky, což osvědčila i asistencí při předmětném vývozu.

Uvedená námitka není důvodná. K tvrzení žalobce o tom, že v jednom jeho jednání spatřují dva státní orgány zcela rozdílnou právní kvalifikaci obsahující zcela odlišné znaky skutkové podstaty a že je nutno mimo vši pochybnost definovat, zda se svým jednáním žalobce dopustil tuzemského prodeje s uvedením na český trh podle zákona č. 119/2002 Sb., nebo o mezinárodní obchod s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb., je třeba uvést, že jednočinný souběh správního deliktu a trestného činu není v daném případě právním řádem vyloučen právě s ohledem na to, že oba delikty mají odlišné skutkové podstaty, přičemž zásadní odlišnost není spatřována v tom, zda byly zbraně uvedeny na tuzemský nebo na zahraniční trh, ale v tom, že oba delikty mají rozdílný objekt a znaky objektivní stránky, spočívající v tom, že podle ustanovení § 124d trestního zákona se trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dopustí ten, kdo provede zahraniční obchod s vojenským materiálem bez povolení nebo licence, zatímco správního deliktu podle ustanovení § 22 odst.1 písm.c) zákona č. 156/2000 Sb. se dopustí ten, kdo uvede na trh ověřené stanovené střelné zbraně bez zkušební značky. Z výše uvedené zákonné definice uvedení na trh přitom vyplývá, že trh, na nějž jsou zbraně uvedeny, může být zároveň trhem zahraničním, byť stále v rámci Evropského společenství, a tedy uvedení na trh může být provedeno i v rámci zahraničního obchodu. Skutečnost, že zbraně a střelivo nebyly určeny pro tuzemský trh, neboť kupující byl podle smlouvy povinen tyto zbraně a střelivo bezodkladně vyvézt z území České republiky, je pro posouzení, zda došlo k naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu nerozhodná, neboť postačuje pouhé uvedení na trh, čímž je alternativně buď úplatné či bezúplatné předání k distribuci anebo převedení vlastnického práva bez ohledu na to, co se se zbraněmi následně stane. Byť uvedená definice hovoří o prvním předání k distribuci a prvním převedení vlastnického práva, což z logiky věci přichází v úvahu pouze u výrobce nebo dovozce, podle ustanovení § 16 odst.4 zákona č. 156/2000 Sb., jenž je ve vztahu k zákonu č. 22/1997 Sb. zákonem zvláštním (*lex specialis*), připadá uvedení na trh v úvahu i u distributora, tím pádem odpadá podmínka, že se musí jednat o předání nebo převedení v pořadí jedině první. Žalobcova námitka nedostatku materiálních znaků správního deliktu s odůvodněním, že zboží bylo bezodkladně vyvezeno mimo území republiky, je s ohledem na výše uvedený rozsah ochrany všech trhů v rámci Evropského společenství nedůvodná. Závazek zbraně a střelivo vyvézt byl pouze smluvním závazkem, který kupující nemusel vůbec respektovat, byť by to mohlo znamenat porušení smlouvy s příslušnými odpovědnostními následky.

Žalobcova námitka, že k prodeji předmětných zbraní a střeliva došlo na základě platných zbrojních průvodních listů, a tedy se souhlasem Policie České republiky, je rovněž nedůvodná, neboť podle ustanovení §§ 44 odst.1 a 45 odst.1 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, vývozem nebo dovozem zbraní a střeliva na základě zbrojních průvodních listů nejsou dotčeny postupy podle zvláštních právních předpisů. Těmito zákony se rozumí například zákon č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, trestní zákon nebo právě zákon č. 156/2000 Sb. Povolení dovozu nebo vývozu zbraní a střeliva Policií ČR tak nic neměnilo na povinnostech žalobce, stanovených dalšími uvedenými zákony. Pokud jde o námitky ve vztahu

pokračování

k určení charakteru obchodu, tj. zda byl mezinárodní, tuzemský, dokončený či nedokončený na území České republiky, pak má soud za to, že při posuzování otázky, zda došlo jednáním žalobce k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, musely správní úřady obou stupňů i správní soud vycházet ze znění zákona a proto má soud za to, že tato otázka předmětem skutkové podstaty správního deliktu není. Vycházel-li soud ze znění toho příslušného ustanovení, musel posuzovat pojmy, které jsou zde vyjádřeny, tedy především vyložit pojem „uvedení na trh“. Vycházel-li správní úřad i správní soud z výslovného znění ustanovení § 2 písm. e) a písm. h) zákona, č. 156/2000 Sb., pak nutně dospěl k závěru, že pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu žalobcovo jednání zcela postačuje, když podle uvedeného právního ustanovení se pro účely tohoto zákona rozumí distributorem ten, kdo v rámci své podnikatelské činnosti kontrolované výrobky a pyrotechnické výrobky prodává, jejich prodej zprostředkovává, nebo je jiným způsobem dodává na trh nebo poskytuje uživatelům. Uvedením na trh se pak rozumí u kontrolovaných výrobků každé úplatné nebo bezúplatné předání nebo nabídnutí k předání výrobku za účelem distribuce nebo používání, anebo převedení vlastnického práva ke kontrolovaným výrobkům výrobcem, dovozcem, distributorem nebo opravcem v České republice, u pyrotechnických výrobků první dodání nebo jiné zpřístupnění jednotlivého výrobku k dispozici na trh Evropské unie za úplatu nebo zdarma, za účelem jeho distribuce nebo použití.

Otázka zbrojních průvodních listů není pro posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt rozhodná, neboť skutková podstata deliktu podle ustanovení § 16 odstavec 3 zákona č. 156/2000 Sb. je o něčem zcela jiném. Domněnka žalobce o tom, že v případě, že by žalobce potřeboval k realizaci obchodu označení kontrolovaných výrobků zkušební značkou, by Policie České republiky tento obchod nepřipustila, nemá opodstatnění, ostatně ani případné pochybení policie nebylo předmětem řízení o uložení pokuty za správní delikt.

K námitce žalobce o tom, že jednal v právním omylu, když vycházel ze skutečnosti, že k prodeji zbraní a střeliva došlo za asistence Policie České republiky a na základě jí vydaných zbrojních průvodních listů, Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tato skutečnost nezbavuje žalobce odpovědnosti za protiprávní jednání ve smyslu zákona č. 156/2000 Sb. Pokud žalobce uvedl, že správní delikt spáchal v důsledku jednání příslušného správního úřadu, který po provedené fyzické kontrole uvedení předmětného zboží na vnitřní trh schválil, pak je třeba připomenout, že Policie České republiky není orgánem veřejné správy příslušným ke schvalování uvádění neoznačených střelných zbraní a střeliva na vnitřní trh a není ani orgánem příslušným k ověřování zbraní a střeliva, podávání stanovisek k ověřování a označování zbraní ani k jiným úkonům podle zákona č. 156/2000 Sb.

Pokud jde o námitku žalobce, že k zahájení správního řízení došlo až po uplynutí zákonem stanovené jednorozhodné lhůty, neboť nalézací správní orgán měl podle tvrzení žalobce vědět o pochybnostech policejních orgánů o převezech zbraní a střeliva již v roce 2006, má městský soud za to, že nalézací správní orgán se o porušení povinnosti žalobcem ve skutečnosti dozvěděl až dne 14.4.2008 na základě kontroly, provedené v sídle žalobce, neboť až na základě této kontroly mohl nalézací správní orgán učinit jednoznačný závěr o tom, že zbraně a střelivo nebyly před převodem řádně označeny zkušebními značkami, to vše bez ohledu na to, kdy získal od orgánů činných v trestním řízení informace o těchto převezech, neboť tyto informace samy o sobě k závěru o porušení povinnosti a o možném naplnění zákonných znaků předmětného správního deliktu nepostačovaly. Kromě toho je třeba připomenout, že v daném případě byl žalobce trestán v rámci sankční odpovědnosti právnické osoby, která je právním předpisem formulována jako odpovědnost objektivní a proto nelze ze skutečnosti, že žalobce o předmětných transakcích jednal s policejními či celními orgány, dovozovat, že žalobce nebyl povinen dodržovat zákon. Je-li předmětem činnosti žalobce tuzemský či zahraniční obchod se zbraněmi a střelivem, je nepochybně povinností žalobce řádně plnit všechny povinnosti, které právní řád pro jednotlivé obchody stanoví. Oproti trestní odpovědnosti fyzických osob, jejímž jedním ze základních znaků je ve vztahu ke skutkové podstatě

pokračování

kteréhokoliv trestného činu otázka subjektivní stránky, tedy zavinění, u odpovědnosti právnických osob za správní delikt se otázka zavinění nezkoumá, jedná se – jak již bylo výše naznačeno - o odpovědnost objektivní a proto nelze postavení právnické osoby v řízení o uložení sankce za správní delikt zcela ztotožňovat s postavením obviněného či obžalovaného v trestním řízení, byť Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (naznačuje to ostatně i žalobce v podané žalobě), že na řízení o správních deliktech se přiměřeně použijí zásady trestního řízení. V daném případě však z hlediska přiměřenosti použití těchto zásad žalobní argumentace žalobce neobstojí.

K žalobcem namítanému uplynutí dvouleté objektivní lhůty je třeba uvést, že k porušení povinnosti žalobcem došlo v okamžiku převodu vlastnického práva, k čemuž podle výše uvedeného ustanovení § 443 obchodního zákoníku došlo okamžikem předání zboží kupujícímu, to jest dne 28.6.2006, nikoli tedy již uzavřením kupní smlouvy dne 23.5.2006, jak nesprávně namítá žalobce. Správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt bylo zahájeno dne 29.5.2008, dvouletá objektivní lhůta tak byla zachována.

V sedmém žalobním bodě žalobce namítl, že objektivní lhůta, v níž trestnost předmětného správního deliktu marně uplynula, jsou tři roky od jeho údajného spáchání. Trestnost jednání, pro které se ve věci správní řízení vede, zanikla podle názoru žalobce dávno před tím, než žalovaný v dané věci rozhodl. Argumentace žalobce není případná. Žalobce soustavně vychází z nesprávně určeného okamžiku spáchání správního deliktu. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že správní řízení bylo zahájeno v zákonem stanovené subjektivní lhůtě, když správní úřad se najisto dozvěděl o porušení povinnosti po provedené kontrole dne 14.4.2008, respektive doručením výdejky ze skladu dne 28.4.2008 u předmětného střeliva a dne 28.5.2008 u předmětných střelných zbraní. Žalobce uvedenou námitku neuplatnil během správního řízení ani v odvolání, přestože k tomu měl možnost a jeho neurčité spekulace o tom, že má indicie, že informace o porušení povinnosti žalobcem se správní úřad měl dozvědět od orgánů činných v trestním řízení nebyly ani prokázány, ani jakkoli osvědčeny. Ke spáchání správního deliktu došlo v okamžiku předání střeliva kupujícímu, tímto okamžikem byl završen prodej těchto výrobků ve smyslu ustanovení § 2 odstavec 1 písmeno h/ zákona č. 156/2000 Sb. a byly tak naplněny všechny znaky skutkové podstaty předmětného deliktu. Objektivní lhůta k zahájení správního řízení o předmětném deliktu byla zachována a stejný závěr plyne i ze spisu orgánů činných v trestním řízení.

Pokud žalobce žalobce namítal, že jak žalovaný, tak nalézací správní úřad rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, čímž porušily základní zásadu řízení, když neprovedly důkazy, uvedené žalobcem v podané žalobě a tím, že žalovaný žalobci neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, znemožnil žalobci navrhnout doplnění dokazování, pak tuto žalobní námitku soud rovněž neshledal důvodnou. O uvedené námitce platí totéž, co již soud uvedl výše ve vztahu k námitce nezákonného (ne)provedení listinných důkazů. Žalobce konkrétně neuvedl, v čem spatřuje nedostatečnost zjištěného stavu věci a pokud následně navrhl doplnění dokazování o rozsudky Krajského soudu v Ostravě v trestní věci osob, obviněných – zřejmě - v souvislosti s uvedenými obchody žalobce se společností DEAS ARMS s.r.o. a provedení dalších důkazů, Městský soud v Praze vycházel z obsahu ustanovení § 75 odstavec 1 s.ř.s. a důvodnost žalobních námitek posuzoval ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Podle ustanovení § 52 odstavec 1 s.ř.s. soud rozhodl o neprovedení navržených důkazů, neboť rozhodnutí v trestní věci bylo vydáno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalobcem navržené důkazy výsledkem oprávněných úředních osob a příslušníků policie k tomu, kdy se nalézací správní orgán dozvěděl o porušení povinnosti, dále důkaz kupními smlouvami k tomu, kdy došlo k porušení povinnosti, a zjištění osob konečných uživatelů k posouzení materiálních znaků správního deliktu shledal soud nadbytečnými, protože na výše uvedených závěrech, které správní úřady náležitě v odůvodnění rozhodnutí vyjádřily, by navrhované důkazy nemohly podle názoru soudu ničeho změnit.

pokračování

V osmém žalobním bodě žalobce namítl, že po stránce formální namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i nepřezkoumatelnost rozhodnutí nalézacího správního úřadu, které ve výrokové části postrádá jasně a srozumitelně formulovaný výrok o vině, obsahující přesný popis skutku, v němž je spatřován správní delikt.

Ani tato žalobní námitka není důvodná. Otázkou přezkoumatelnosti výroku nalézacího správního úřadu se podrobně zabýval v předchozím stadiu řízení Městský soud v Praze, který svůj názor jednoznačně vyjádřil v odůvodnění rozsudku ze dne 13.5.2010, č.j. 11Ca 270/2009 – 85. Právě s odkazem na uvedený rozsudek žalovaný odvolací správní úřad v souladu s ustanovením § 90 odstavec 1 písmeno c/ správního řádu napadené rozhodnutí správního úřadu prvního stupně změnil tak, že původní výrok nahradil výrokem zcela novým. Uvedený výrok v odůvodnění nynější žalobou napadeného rozhodnutí již požadavkům zákona i relevantní judikatury správních soudů vyhovuje do té míry, že

se jedná o rozhodnutí trestního charakteru, kterým byly dostatečně podrobně konkretizovány údaje, obsahující popis skutku tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku v daném případě sice postrádá místo spáchání předmětných skutků i místo, kde byly předmětné zbraně a střelivo uvedeny na trh, avšak pro potřeby zajištění dostatečné individualizace skutku podle názoru soudu postačuje, že výrok obsahuje údaj o tom, že žalobce dne 28.6.2006, respektive dne 12.7.2006 převedl vlastnické právo k uvedenému zboží, aniž by zbraně a střelivo před tímto prodejem (tj. uvedením na trh – viz výše) předložil k ověření a opatření zkušební značkou, čímž porušil povinnosti, stanovené v ustanovení § 16 odstavci 3 zákona č. 156/2000 Sb. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního úřadu pak obsahuje úvahy, kterými se správní úřady řídily jak při rozhodování tak při vypořádání se s námitkami žalobce.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je podle názoru soudu dostatečně zřejmé, proč správní úřad nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč považuje jeho námitky za liché, mylné a vyvrácené. Soud neshledal v daném případě odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nezákonným pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku odůvodnění. Jak již soud výše uvedl, v posuzované věci neshledal soud ani to, že žalovaný odvolací správní úřad rozhodl o vydání napadeného rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného stavu věci či v rozporu se skutečnostmi, které znal, nebo znát měl či mohl. Z uvedeného vyplývá, že v posuzované věci nedošlo ze strany žalovaného k porušení práv žalobce na spravedlivý proces a na přístup k informacím, které potřebuje pro výkon svého podnikání.

pokračování

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., když ve sporu neúspěšnému žalobci nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku a úspěšnému žalovanému správnímu úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.ledna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu